

9. Tajemství

„Tak teď bys to mohl dopovědět, cos začal.“ řekla Petra Martinovi.

„No tak jo.“

„Nehrozí nám už nic, ne?“

„No, nemělo by. Jsou pravda pod námi několik desítek nakažených, ale dobře jsme to zajistili, aby se nedostali sem a hlavně jsme to vzduchotěsně uzavřeli. Je to tady na to uzpůsobené, takže můžu začít?“ zeptal se Martin a začal „Takže, k tomu kde jsem skončil. Všechno, co tady je, patří jedné nadnárodní korporaci. A samozřejmě, že to má na svědomí všechno ona,“ byl přerušen.

„To jako ten bunkr?“ zeptal se Tomáš.

„Ne, všechno, počínaje bunkrem, virem konče! Měli to všechno hezky vymyšlený.“ teď teprve všichni až na Uniho hltali každé jeho slovo.

„Pod námi je ještě několik pater, kde žijí místní pracovníci, odborníci a vědci. Je tedy pravdou, že jsou všichni nakažení, ale jsou tam. Oni jsou však na rozdíl od nás o všem informováni. Že jste tu vy a ne nikdo jiný, za to zas můžeme my. Tahle ta korporace měla přichystané, že do bunkru vezmou i skupinu, která by o ničem nevěděla. Kdyby se něco zvrtilo, tak aby aspoň někdo zbyl. Pak byla ještě před rozšířením viru z bunkru vypuštěna četa, která měla vybrat vhodnou skupinu. Na tuto četku jsme právě narazili my. To už se ale virus šířil. A dali jsme jim tip na vhodnou skupinu lidí. To jste byli vy, a tak jste se dostali až sem.“

„A co má tato korporace společného s virem?“ zeptala se Béd'a.

„Ten šířili právě těmito tygříky.“ mávl směrem k Petře. A ani se nepodíval, jestli ho doopravdy ještě drží. Všiml si, že ho brala ve stoce, ale potom už nevěděl, co s ním udělala.

„No dobře, ale proč?!“ pokračovala ve své otázce.

„To pořádně nevíme, ale bylo to asi kvůli tomu viru. Oni jediní mají totiž protilék. Tím si měli vydělat nepřeberné množství peněz. To by pro ně bylo strašně výhodný, ale nějak se jim to celé zvrtilo a ztratili nad tím vším kontrolu,“ Martin se odmlčel a pokračoval dál: „nevím, jak se to dostalo k vám, ale asi to přešlo nějak přes pracovníky. Kdo všechno byl nakaženej?“

„Jestli to tedy dobře chápu, tak i Mates byl nakaženej.“ řekl Tomáš.

„Jak byl?“ zeptal se Uni.

„Zabil se na motorce, stalo se to nedávno.“ pokračoval Tomáš.

„Jo, je to docela možný, potom jsi to od něj dostala zřejmě ty Jano.“ pokračoval zase Martin.

„Takže to by vysvětlovalo, proč jel přímo na mě. – On mě chtěl zabít...“ odmlčela se Mája.

„Je nám Matese rozhodně líto, ale stejně nevím, jak se to dostalo k vám. Přenáší se totiž pouze jen na krátké vzdálenosti.“ přemýšlel Martin. „Měli jste přece zapnutý ten alarm, takže by jste zjistili, že se tam někdo dostal.“ Rozebíral to pořád dál.

„No – já ho vlastně vypínal...“ přiznal se Tomáš.

„Já už asi vím, jak to bylo, Májo, kde jsi sehnala toho tygříka?“ napadlo Uniho.

„Ve třetím patře, proč?“ nedocházelo ještě pořád Máje.

„To on byl příčinou toho všeho. To on ho donesl k vám, když byl vypnutý alarm a on se mohl nějakými dveřmi dostat dovnitř.“

„Potom to asi vysvětluje ten rozházený sklad ve druhém patře.“ řekl Tomáš.

„A proč vám to vlastně tak dlouho trvalo, než jste se dostali až sem?“ zeptala se Petra.

„No, nejdřív jsme museli doplovat na ten ostrov, potom jsme měli problémy s otevřením hangáru. Jakmile jsme se dostali dovnitř, přivítali nás první příval nakaženého personálu. Ten jsme museli nějak vyřídít, potom jsme museli zabezpečit všechny dveře, tak,

aby se k vám nedostali, všude to vzduchotěsně uzavřít stáhnout si také data, která by později mohla tuto firmu usvědčit z činu, který spáchala. No a teď jsme tady.“

„To máte ale docela velký štěstí, že jste přežili!“ zajásala Petra.

„A jaké jsou naděje, že se vrátíme domů?“ zeptal se Tomáš.

„Prozatím žádné, nejdříve počkáme, až to všechno utichne. Jelikož lidé jsou vynalézaví, určitě na něco přijdou, jak to všechno zastavit. Ta sůl je jen pro první stádium nakažení. No a my se potom musíme vydat dolů, tam jsou nějaké ponorky a těmi se dostaneme zpátky. Ale teď tu doopravdy musíme zůstat.“

„Takže se vrátíme asi za ostatníma.“ řekl Tomáš a zvedal se k odchodu. Ostatní se taky zvedli dokonce i Jana už šla téměř sama bez opory.

„Já mám ale hlad,“ ozval se Martin, „to byste nevěřili, jak dlouho už jsme neměli nic k jídlu.“

U výtahu Uni najednou zpozorněl: „FUJ!! Co to tady smrdí?“

„Hanka dělá asi vajíčka...“ zasmál se Tomáš.

„Řekneme jim úplně všechno?“ zeptala se najednou Petra.

„No, uděláme si z toho takové malé tajemství...“ usmál se Martin.

Výtah se rozjel.

Svět se změnil...